

Velikonoce: 75. Lepší je se postit a selhat, než se vůbec nikdy nepostit

Velikonoce

Lepší je se postit a selhat, než se vůbec nikdy nepostit

Zkoušel jsem půst od kávy dva roky po sobě, ale nikdy jsem to nepřekonal po druhém nebo třetím týdnu. Byly to nejlepší půsty, jaké jsem kdy dělal.

Zjistil jsem, že je pro mě téměř nemožné být produktivní bez obscénního množství kofeinu.

Toto poznání mě přivedlo ke správným otázkám: Co je to se mnou a se světem, ve kterém žiji, že závislost na lehké droze je každodenní potřebou produktivity? A proč byla produktivita vůbec

kritériem, podle kterého jsem posuzoval smysluplnost svého života?

V té době jsem příliš pracoval na věcech, které měly jen triviální hodnotu. Přišel jsem domů, trávil čas s Alyssou a poté, co šla spát, jsem ještě pár hodin pracoval. Můj půst nezklamal; přesně mi to ukázalo, jaké hodnoty řídí můj život.

Kamarád se ženou si jednou vybrali půst od cukru během předvelikonočního půstu. Poté, co nedokázali s půstem projít celých 40 dní, cítili hanbu a bezcennost. Pak si vzpomněli na další půsty, které v minulosti nezvládli, aniž by kdy pocítili stejnou míru sklíčenosti. Tehdy si uvědomili, že skutečným důvodem, proč se cítili tak depresivně, bylo to, že se jim nepodařilo zhubnout.

*„Můj půst nezklamal; přesně mi to ukázalo,
jaké hodnoty řídí můj život.“*

Rozhodli se držet půst od cukru v naději, že to nastartuje cestu k hubnutí. Když zjistili, že se nemohou zdržet cukru, byli si jisti, že nikdy nezhubnou.

Proč si mysleli, že zhubnutí z nich udělá lepšího křesťana nebo šťastnějšího člověka? Proč potřebovali skrývat své skutečné záměry za duchovní motivy? Půst nedokončili, ale podařilo se jim odhalit své skutečné motivy a nejhlubší hodnoty, a o tom je postní období předvelikonočního půstu.

Předvelikonoční půst není o vítězství. Neudělujeme si odznaky za zásluhy za to, že jsme superkřesťané. Nejde o to, žít 40 dní jako asketa a na konci získat trofej. Půst vnáší do našich životů kontrolované narušení, které nám pomáhá vidět naše životy a náš svět jasněji. Příliš malé narušení nic neodhalí a příliš velké narušení se stane špatným druhem testu.

Čtyřicet dní je dostatečně krátká doba na to, abychom si mohli vybrat půst nebo praxi, která bude dostatečně významná na to, aby narušila/uspořádala naše zvyky. Při vytrvalostních cvičeních mi jeden starý trenér říkával, že kdybych musel, mohl bych se postavit na hlavu a minutu jíst písek, takže bych měl být rád, že po mně nevyžaduje víc.

Čtyřicet dní je příliš dlouhá doba na to, abychom se postavili na hlavu a jedli písek, ale je dost krátká na to, abychom mohli být ambiciózní ve svých cílech. Lepší je neuspět a naučit se těžkou pravdu než uspět a zůstat slepý k jedné z nich.

Čtyřicet dní je také dostatečně dlouhá doba na to, abyste mohli prožívat nepohodlí při plnění obtížného úkolu a získat z něj skutečný vhled. Je to dostatečně dlouhá doba na to, abyste zažili mlhu, která vzniká při očistě mozku od cukru, ale je to také dostatečně dlouhá doba na to, abyste na druhé straně našli duševní jasnost. Čtyřicet mrzutých rán bez kofeinu je víc než dost na to, abych začal vnímat přínos kapitalismu pro americkou církevní kulturu a to, jak jsem k jeho upevňování dospěl.

Vhodný půst naruší naše běžné vzorce natolik, že odhalí naše ostré hrany a umožní nám vidět se upřímněji. Pokud máme štěstí, objevíme právě ty věci, které se snažíme skrývat. Vzhledem k této povaze se půst nejlépe praktikuje ve společenství s druhými, kteří nám projevují milost a soucit. Zakoušení milosti podporuje přísnou upřímnost, zatímco odsuzování vede ke klamu.

*“Začít a brzy skončit s půstem není to nejhorší,
co se může v postní době stát.”*

Potřebujeme důvěryhodné spojence, kteří nám řeknou, že je to v pořádku, když selžeme, protože naše hodnota nepochází z našeho úspěchu. Potřebujeme jemné průvodce, kteří nám pomohou převést naše zkušenosti do soucitnějších a pravdivějších vysvětlení, než jsou ta, která sami poskytujeme.

Cukrový půst jsme nezvládli proto, že bychom byli slabí. Neuspěli jsme proto, že jsme chemicky závislí, a k tomu, abychom vyřadili cukr z moderního amerického jídelníčku, k tomu je zapotřebí herkulovské síly spolu s výzkumem a plánováním na vysokoškolské úrovni. Kromě toho nám půst připomene, že naše hodnota nevychází z našeho vzhledu, ale z naší osobnosti.

Začít a předčasně ukončit půst není to nejhorší, co se může v postní době stát. Je to stát se více spravedlivým nebo sebenegativním.

Postní cesta je a měla by být zkouškou a neměli bychom po ní jít sami. Přesto je lepší jít sám než s někým, kdo této cestě nerozumí.

Na této cestě není místo pro soud, protože míříme ke Kříži, který nás odhalí i zachrání, pokud to dovolíme.

Ať už se rozhodneme naplánovat si v tomto období přerušení svého života, nebo jen věnovat pozornost svému vnitřnímu životu zvláštním způsobem, postní dobu není možné pokazit, pokud jsme odhodláni být upřímní sami k sobě a k Bohu.

Jakob Topper

[Baptist News Global](#)

Jakob Topper

Jakob Topper

Jakob Topper slouží jako kazatel baptistického sboru NorthHaven v Normanu, Oklahoma.

Vyjádřené názory jsou výhradně názory autora.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)